

לחוקי יצחקי. תיקון זה הוריד את האחריות הפלילית ל-12. עם הגבלה: היועץ המישפטי לממשלה צריך לאשר מעצר של כל עבריין או חשוד שגילו פחות מ-13 שנה.

יצחק יצחקי אמר השבוע בשיחה עם העולם הזה כי אינו מצטער על החוק שיזם בזמנו. לדבריו, אין להאשים בתקרית-היריות את הילד שירה, אלא את שר-החינוך, אשר לא ראג לפיתרונות תינוכיים לילדים בע"ייתיים, כמו הילד שירה את הכדור ככתפו של אורי מחבר. "שלא יספרו לי שאין תקציבים לטיפול בילדים בע"ייתיים, וועם הח"כ לשעבר, יש להם תקציבים ענקיים, ומי כמוני יודע את זה!"

יצחקי, מחבר הספר זכויות הילד בחקיקה הפלילית, הוסיף כי ענישה רק יכולה למנוע התנהגות שלילית של הנעשה — אולם כדי להשיג התנהגות חיובית ובריאה, יש צורך בחינוך וטי"פול שיקומי בנער העבריין.

האם לסיפור הילדים, שבה גיבור רים צעירים אוזחים בנשק, יש השפעה רעה על הילדים? סידרת חסמבה

היורה את ידו. הנשק, שנחשב בתחילה כאקדח פוריס, התגלה כאקדח גרמני חצי-אוטומטי. הילד היורה גנב את האקדח הזה ממכונית אותה פרץ.

כך הוא ירה! אורי מחבר עומד במקום שבו התרחש האירוע ה"מזעזע. בידודו, אורו, מראה כיצד החזיק הילד

הגדול הבין שזה נהיה רציני והסתלק. אמרתי לילד שאני לא מפחד ממנו, ובכלל — שיעזוב אותי. הוא אמר לחבר הקטן שלו: לך תביא את האקדח!"

כמו כתם של זיעה

חשבתי שהוא סתם רוצה להפחיד אותנו, אבל הילד הביא אקדח ונתן אותו לחבר שלו. הוא כיוון אליי את האקדח ואמר: עכשיו אני הורג אותך! הייתי בטוח שהוא צוחק ושזה אקדח קפצונים. אבל הוא הווי משהו בקנה וראיתי שזה אקדח אמיתי. (הכוונה כנראה לפעולה של דריכת הנשק.)

הוא כיוון את האקדח לפנים שלי ושאל אותי אם אני רוצה כדור בראש ואם אני נכנע. אמרתי לו שאני לא נכנע. הוא הרים את האקדח וכיוון אותו לשמיים. אחר כך שמעתי יריה מאוד חזקה. לא כמו בטלוויזיה. יצא עשן מהקנה של האקדח.

ראיתי שזה אקדח אמיתי ואמרתי לו שאני נכנע. אורן דווקא לא רצה להיכנע. חשכתי שהוא יורה כדורים מגומי, אולי, לא יכולתי להאמין שאלה כדורים אמיתיים. רציתי להסתלק ו"התחלתי למשוך איתי את אורן. ואז שמעתי עוד פעם יריה והרגשתי כווייה נכתף.

הרגשתי כהתחלה כמו כתם של זיעה על החולצה. נגעתי שם ויצא רום של דם.

הילד הרים עוד פעם את האקדח וכיוון אותו לראש של אורן. הוא כיוון טוב ולחץ על ההדק. כנראה שלא היה כדור, כי שמענו רק קליק. זה היה המזל של אורן.

אורן לקח את החולצה שלו וחבש לי את הכתף בשביל שלא אאבד דם. נשענתי עליו והוא עזר לי ללכת הביתה.

ממשיכה האם, טובה:

אני ישנתי ופיתאום שמעתי בע"י טוט ברלת. הילדים עמדו בחוץ וככו וצעקו שמישהו ירה באורי. חשבתי שהם צוחקים. מי יירה בילד שלי כאמצע היום? הם ככו ובעטו ברלת. פתחתי ונהיה לי חושך בעיניים.

הילד היה מלא דם. אבא שלו הוריד לו את החולצה וראה בכתף, קרוב לחזה, חור כניסה וחור יציאה של כדור. הוא רץ למטה ומצא קציני-מישטרה שהלך לטייל. הקציני הזמין אמבולנס ואת המישטרה. **עד כאן סיפורם של אורי ושל אמו.** בבית-החולים אמרו הרופאים לאם כי רק 2 סנטימטרים הפרידו בין נתיב הקליע ובין ליבו של אורי.

תחילה לא האמינו חוקרי-המיש"טרה למה שנראה להם כסיפור דימיוני על ניסיון לרצח בין ילדים. אורן סיפר, כי חקרו אותו במשך שעות כחשד שהוא אשר פצע את אורי, כאקדח של אביו.

רק אחרי יממה מצאו השוטרים את הילד היורה וחברו בן ה-11. הילד היורה הוא בן למישפחה המתגוררת בשכונת רוממה. כמה מביניה של המישפחה מוכרים היטב ל"מישטרה. הילד החשוד בירי הוביל את החוקרת ממילג'ה-הנוער למקום שבו הסתיר את האקדח, בחצר של בית בשכונת-הבוכרים.

מה שהדהים את החוקרים היתה התנהגותו של הילד החשוד. תחת לנסות ולחפות על מעשהו או לפחות להצדיקו, הודה הילד ללא היסוס כי ירה באורי וכי התכוון להרגו, כי הוא העליב אותי והתחצף אליי". הילד גנב את האקדח ממכונית שפרץ.

הרוי של אורי מאמינים כי חייו של בן הזקונים שלהם ניתנו לו במתנה. אורי לא הלך לבית-הספר ביום הראשון ללימודים. בערב באו לבקרו תלמידים מהכיתה ועשו לו יו"ב-הולדת.

אורי הראה בנאוה את המתנות שקיבל: סרגל ציבועני מעוטר ב"ציורים, עיפרון, מחקים בעלי ריח וממתקים. האב, מרדכי, אמר כי מפי חזרה אותו המחשבה שבנו יכול היה ליהרג ככה סתם, באמצע טיול-כיף של יום-שבת.

שר-החינוך אשם!

הנער היורה נעצר לחקירה בפי"ח קודת בית-המישפט. המישטרה חושדת כי אולי יש ברשותו כלי-נשק נוספים. כיצד מתייחס המחוקק הישראלי למעשה כמו זה שאירע לאורי מחבר, האם היה זה מעשה קונרס של ילד חסר-אחריות, ואולי היה כאן ניסיון לרצח?

בשוודיה, המדינה שחוקיה נחשבים לנאורים במיוחד, האחריות הפלילית מתחילה בגיל 16. כלומר, כאשר נער בן חמש-עשרה הורג את חברו, יטפלו בו כמו בעבריין צעיר, במוסד סגור ולא בבית-כלא.

בישראל היה קיים מאז קום המדינה החוק המנדטורי שקבע את גיל האחריות הפלילית ל-9 שנים. בשנת 1976 יזם הח"כ ד"ר יצחק יצחקי, מחנך במקצועו, חוק שהעלה את גיל האחריות הפלילית ל-13.

חוקי-יצחקי היה בעל שלושה חלי-קים. החלק הראשון קבע כי מתחת לגיל 13 אסור לשוטרו לחקור את הילד בחדר-מעצר. החלק השני קבע שפקיד סעד יכול לצוות על מעצרו של ילד שפשע במוסד סגור, או על אישפוזו במוסד טיפולי. לשם כך אין צורך בהתערבות של שופט.

החלק השלישי בחוק קבע שכל ילד אשר פשע יקבל "אי-בחון, טיפול, חינוך מטרות של סעיף זה היתה לוודא שעבריינים צעירים לא יישלחו הביתה או בחזרה לרחוב, מבלי שקיבלו טיפול כבעיותיהם שהביאו לפשע. חוקי-יצחקי עורר ביקורות רבות.

לוע אל הראש ולחיצה על ההדק: אילו היה כדור בקנה, היה אורן, (בצילום מימין) שהוא בן-דודו של אורי מחבר הפצוע, בין המתים, והילד היורה היה הופך לרוצח.

פופולארית מאוד בקרב ילדים בגיל הילדים שהיו מעורבים בפרשה הירושלמית. הספרים מלאים תיאורים של ילדים המאיימים באקדח שלוף (ברישיון מיוחד, כמובן) על פושעים מסוכנים.

יגאל מוסינזון, שחיבר את הסידרה המצליחה, אינו סבור שספריו יכולים

היו שטענו כי יש עבריינים צעירים בני 12 המתנהגים וחושבים כמבוגרים לכל דבר. המבקרים טענו גם כי החוק עושה עוול לקורבנותיהם של אותם עבר-יינים צעירים, ושהוא כובל את יריה של המישטרה בטיפול בעבריינים הצעירים.

בשנת 1982 קיבלה הכנסת תיקון

המיבנה הנטוש שוכן לא נה. אורן משחזר כיצד נכנס אליו.

לתת לילדים מושג מוטעה ברוב טינם של כלי-נשק. יש בחסמבה הרבה איזמים בנשק להרים את הידים, אבל איש לא נורה, הוא מצייץ. חוץ מזה, מי שיקרא את הספרים שלי יראה שהאקדחים בהם הם רק תירוץ. מה שחשוב הם הערכים שבהם ספוגים גיבורי חסמבה."

מעשה-קונרס או לא — לתמונת הכן שנפל במילחמה, התלויה בחדר-השינה של הזוג מחבר, כמעט שהצי"טרפה השבוע גם התמונה של כך והוקונים אורי. "אפילו למדינה כמו ישראל, שבה רורפים אירועים אלימים אחר את השני, זה היה יכול להיות יותר מדי", אומרים במישפחה.

פינוקים ומתנות. חדרו של אורי, למרות שהוא קטן, מצוייד בכל טוב. עתה גם התמלא במתנות שהביאו לו חבריו מהכיתה: סרגלים, עפרונות וממתקים. מיכאל רוזם

ילד במחנה קיבלה האם טובה מחבר. מאז ניצל אורי בנס, כשקליע האקדח חלף ליד ליבו, מעתירה האם על בנה שפע